Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 7 | 1. APRIL 1922 | 1. AARGANG

Der staar skrevet.

Av ældste *Gustav G. Risan*, Trondhjem.

II.

Et av de mange spørsmaal der i alle tidsaldre har beskjæftiget menneskenes sind og tanker er dette: «Hvem er egentlig vi mennesker, og hvorfra er vi kommen?» Tænkeren, forskeren og videnskapsmanden har forsøkt at gi tilfredsstillende svar, men det er det kjedelige ved alle disse «svar», at de har skiftet med tidene og menneskene. Og evolutionslæren, repræsentert i de forskjelligste faser ved mænd som Darwin, Hexel og Ernst Hæckel, de har alle fortrængt hverandre saa at menneskeheten fra disse videnskapsmænd, tænkere og forskere, indtil idag ikke har faat noget tilfredsstillende svar paa ovennævnte spørsmaal. Aarsaken til alle disse anstrengelser for at gjøre en «skiftende videnskap» til «en urokkelig sandhetsfaktor», den er ganske let at se. Det er menneskets gamle lyst til at vælge sig selv og sit eget, og deres ulyst til at se sig selv som syndere der trænger til Guddommens naade og medlidenhet. Mot alle disse forskjellige, mer og mindre latterlige forsøk paa at faa «den eksakte videnskap», til at gi svar paa ovennævnte spørsmaal, saa har de «Sidste Dages Hellige av Jesu Kristi Kirke», kun en paastand, kun et vaaben, nemlig dette: «*Der staar skrevet*». Hvad staar da skrevet som kan gi svar paa vort spørsmaal? Jo i 1ste Mosebok 1. k. 26.—27 v. staar der skrevet:

«Og Gud sa: La os gjøre mennesker i vort billede, efter vor lignelse, og de skal herske over havets fiske, og over himmelens fugle og over kvæget og over al jorden og over alt kryp som rører sig paa jorden. Og Gud skapte mennesket i sit billede, i Guds billede skapte han det. Mand og kvinde skapte han dem.»

Naar vi lægger merke til disse skriftsteder saa opdager vi snart den glædelige kjendsgjerning at «mennesket», «mand og kvinde» er skapt i «Guds billede», og berettiget til den guddommelige Faders velsignelse baade legemlig og aandelig. Dette kan vi slutte os til av den kjendsgjerning at Gud velsignet mennesket eller vore første forældre, og skjænket dem, nær sagt, en uindskrænket magt over jorden med dens mangfoldighet av levende væsener. Jorden stod dengang endnu i sin fulde paradisiske skjønhet og pragt og vore første forældre levet sit liv uten kjendskap til sorg, sygdom, smerte eller død. Alt var saare godt. Saaledes møtes vi av mennesket i tidens aarle morgenstund, levende sit liv i en uforkrænkelighetens sfære. Og ut fra denne beretning i «Guds eget ord», svinger vi som et folk de samme vaaben som Kristus benyttet sig av ut over verden, og sier til alle moderne tænkere, forskere og videnskapsmænd, til alle disse falske aanders røst: «Der staar skrevet: «Vi er udgangne fra Gud!» «Vi er skapte i Hans billede!» og vi er saaledes «Guds slægt». Har du, som læser disse linjer, nogensinde staat stille overfor denne store mægtige sandhet? Har du nogensinde tænkt over din høie byrd? Har du tænkt over denne mægtige sandhet: «At du engang i tiden har staat Guds fadertrone nær og at du er sat her paa jorden i «Guds billede», med evner og anlæg til atter engang at komme tilbake til din Gud, at komme tilbake til dit livs ophav».

Et andet likesaa vigtigt spørsmaal som «de lærde» ned gjennem tidene har bebyrdet sin hjerne med, er dette:

«I hvilken hensigt er vi sat her paa jorden?» Ja — naar vor «guddommelige oprindelse» fornegtes, naar man ikke eier troen paa et «fortsat liv efter dette» men istedet holder fast paa «falske videnskabelige teorier», saa kan

ikke jeg finde nogen egentlig hensigt eller formaal med menneskets tilværelse, eller saa faar vi svare at vi ingen visshet har om hvorfor vi er sat hernede; men det maa da vel være noget av det fattigste for et menneske at leve paa. I et herværende blad stod der for en tid siden en artikkel betitlet «Livsproblemer». Forfatteren fortæller hvorledes han en dag i sit liv blev løsrevet fra sin religiøse barnetro, om «Gud og djævelen, himmel og helvede», om «skabelsesteorien» om Jesu guddom, himmelfarten og om et liv efter dette». Naar forfatteren stod saaledes ribbet for sin religiøse tro, saa sier han, at han «gudskelov stod frit», og kunde begynde paa en «nyorientering av livsspørsmaalene». Men da sier han, har for det første «spørsmaalet om Guds eksistens som et personificert væsen» tapt sin interesse. For det andet saa negter han at godta de værdiløse argumenter som saa ofte føres i marken. Endvidere sier han, at «Guds ord» ikke kan gjælde som bevis. «Hvad gjør da», spør han videre, «den unge mand, der merker, at han ingen løsning finder paa de spørsmaal han stiller, men at han staar fast?» «Jo», sier han videre, «han vender sig til andre menneskers erfaring og tænkning, til videnskapen for at faa hjælp, men der faar han kun stene for brød. Videnskapen gir intet svar paa de evige livsspørsmaal. Den fører os kun frem til randen av et stort tomrum, helt frem saa vi ser det gaper os imøte. Tomhet paa tomhet». «La os da», sier han tilslut, «bli staaende foran dette tomrum, naar vi ikke evner at komme over, og la os vente med svaret paa de store spørsmaal selv om det for altid skulde være forgjæves».

Men dette resultat maa da vel i sandhet være noget av den tristeste erkjendelse et menneske med guddommelige evner og betingelser kan komme til. I Frankrike døde for nogen aar siden en kjendt digter. Blandt hans efterladte papirer blev der fundet en liten beskreven seddel, hvorpaa der stod følgende: «Naar man vedblir at stige op i en ballong, kommer man tilsidst til et punkt da himmelen blir sort. Til den sorte himmel vil videnskapen føre mennesket». Aa ja, dette er saa sandt som som det er sagt. Til den sorte himmel vil den falske

videnskap føre mennesket, og derfor saa har menneskeheten bestandig følt, at «tænkning, forskning og videnskap» alene, kan ikke raade med livsgaaderne, og just derfor saa har menneskeheten krav paa at faa tak i Gud. Gives der da intet svar paa menneskets spørsmaal om hensigten med dets jordiske tilværelse? Jo, vær sikker. Som et folk, der tror paa guddommelig aabenbaring i baade gammel- og nytestamentlig forstand, saa svinger vi atter vort skarpe aandens sverd og sier: «Der staar skrevet: Gud vil at alle mennesker skal komme til sandhets erkjendelse». Hvilken sandhets erkjendelse? Jo, den sandhet at «himlens Gud er universets skaber og opretholder», den sandhet at «Gud er menneskelivets ophav og at mennesket er gaat ut fra Ham og blir sat paa jorden i denne Guds eget billede, og at de ved sin ulydighet, ved sit fald i Edens have, tapte sin nære forbindelse med sin Gud», men, «at de formedelst Jesus Kristus, Guds Søns fødsel, lidelse, død og opstandelse atter kan komme tilbake til Gud, ved at adlyde hans bud, love og befalinger». Naar mennesket kommer til denne sandhets erkjendelse, da først vil livsspørsmaalene begynde at løses, ti da vil «Talsmanden fra det høie» lede det ind i al sandhet, da vil dets liv bli fyldt med tilfredshet og lykke, og da vil det med den inspirerte sanger kunne utbryte i hellig begeistring i følgende herlige ord:

«I en hensigt vis og herlig
Har du mig paa jorden sat».

Det tredje spørsmaal, som nu med magt paatrænger sig os, er dette: «Hvor gaar vi saa hen naar vort jordliv hernede er forbi?» Besvarelsene herpaa er mange. Endel fornegter alt liv efter dette. Andre fabler om «de 7 sfærer» atter andre fortæller at vi kommer tilbake til jorden i andre skikkelser. Alt dette er gisninger eller «tilkjendegivelser av ondskapens aandelige hær under himlen» og som følge derav kan det ikke bli noget tilfredsstillende svar fra disse kanter. Mot alle disse falske lærdomme, og onde aanders tilkjendegivelser, svinger vi atter som et folk vort vaaben ut og sier: «Vi gaar tilbake til Gud vort livs ophav, saafremt vi gjør os værdig

dertil, «ti der staar skrevet: Fader jeg vil at hvor jeg er, der skal ogsaa de, som du har git mig være, for at de skal se min herlighet som du har git mig, fordi du har elsket mig før verdens grundvold blev lagt». (Johs. 17 kap. 24 v.).

Videre staar der skrevet: «Den som seïrer skal saaledes klædes i hvite klæder og jeg vil ikke utslette hans navn av livsens bok, og jeg vil kjendes ved hans navn for min Fader og for hans engle». Johs. aab. 3. k. 5. v. og videre: «Den som seirer skal arve alle ting, og jeg vil være hans Gud og han skal være min søn». Av disse herlige steder i Guds ord, ser vi med tydelig klarhet, hvad vort livs bestemmelsessted er, efter vort jordlivs ende, det er: «at gaa tilbake til Gud, at samles ved hans Fadertrone og nyte godt av hans evige nærhets hellighet».

Naar vi har denne herlige, klare forstaaelse av disse vigtige spørsmaal: «Hvor er vi fra?» «Hvad er hensigten med vort liv?» og «hvor gaar vi hen, naar vort jordliv er forbi?» Ja da kan vi atter i hellig begeistring utbryte med den inspirerte sanger i følgende ord:

«Naar min svake hytte lægges
Ned i jordens kolde grus,
Fader, moder lad mig møte
Eder i jert Kongehus!
Naar jeg har mit maal fuldkommet,
Hvorfor I mig sendte her,
Kald mig hjem med fælles stemme,
Lad mig salig dvæle der!»

HISTORIAN'S OFFICE
Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Bibelen sier: «I begyndelsen skapte Gud himmelen og jorden.» Dette uttryk «i begyndelsen» betyr paa hebraisk, som enhver sproglærd vet, en periode saa langt tilbake at det i bibelsproget staar nærmest evigheten. Altsaa, hvis geologen kunde bevise at jorden var til en tusen millioner aar førend Adams tid, saa vilde det dog

ikke motsi nogen uttalelse i Bibelen. Naar nu disse vantro kommer til os med deres geologiske teorier angaaende jordens skabelse, hvorledes den dannet sig selv, og hvor længe det varede, og naar de fortæller os at de har videnskabelige beviser fra klipperne, at Bibelen er falsk, da har vi visselig ret til at undersøke disse teoriers grundvold. Det er merkværdig, at ethvert vantroens argument er basert ikke paa kjendsgjerninger, men paa geologiens teorier. Og saaledes beviser den vantro geolog, at jorden har en viss alder, ved at begynde med en teori eller formodning, om endskjønt en bevisførelse burde hvile paa kjendsgjerninger. Ved at undersøke jordskorpen finder vi, at den bestaar av mange lag stenmasser, det ene over det andet, som øiensynlig er dannet under vandet. Nogen av disse stenlag indeholder ben, konkyler, fiskeskjæl, fotspor av fugle, dannede, mens stenene endnu var bløte o.s.v. Dette beviser at en række generationer av planter og dyr har eksistert paa jorden, men fortæller os ikke hvor længe disse generationer levet. Vi har aarsak til at tro, at verdens tilstand da var meget forskjellig fra den nuværende, ikke alene med hensyn til temperaturen, som vi har mange beviser paa, maa ha været meget høi, men ogsaa med hensyn til atmosfærens bestanddeler og vandets fordeling paa jordens overflate. Alle disse betingelser viser, at baade dyre- og plantelivet dengang var meget forskjellig fra, hvad det nu er, hvilket jo ogsaa er tydelig bevist ved fosilier av planter og dyr fra disse tidsaldre. Men vi har intet middel hvorved vi kan utregne disse arters varighet. De kan ha eksistert i perioder av et tusen aar, en million eller et tusen millioner aar uten at vi nøiagtig kan bestemme deres varighet.

Her er et lignende problem. Ved undersøkelse finder vi at et visst hus er bygget paa en grundvold av granitsten, lagt i cement, at der er ti lag sten i første etage, 40 lag mursten i anden etage, 36 i tredje, 32 i fjerde, og at taket hviler paa 9 tommer bjelker og bestaar av træ og jern. Si os nu, hvor længe var huset under opførelse? En skolegut vilde jo le av et saa urimelig spørsmaal. Han vilde si: «Jeg kan ikke beregne det før jeg vet

hvor materialene er kommet fra, hvorledes de blev ført til bygningspladsen, hvor mange arbeidere der var beskjæftiget, og hvor meget de kunde utføre om dagen. Hvis granitten skulde hentes langt borte, murstenene lages ved haandkraft, plankene høvles med høvlen og arbeidet utføres av en langsom bygmester, som beskjæftiget en tre, fire mand — ja, da vilde det vare mere end et aar at opføre et saadant hus. Men dersom granitten fandtes ved at utgrave kjelderen, murstenene blev presset og plankene høvlet med damp- eller elektriske maskiner, og der beskjæftiges 30—40 mand, kunde arbeidet kanske utføres paa en maaned.

Geologen burde derfor si: «Jeg vet ikke hvorfra materialet til disse stenlag kom, eller hvorledes de blev ført til deres nuværende stilling; heller ikke kjender jeg de kræfter som forandret dem fra deres tidligere elementer til de former hvori de nu findes; derfor kan jeg ikke si hvor lang tid der hengik til deres dannelse. Dersom jordskorpen først smeltedes til granit ved overordentlig hete, og denne granit derpaa hævedes til uhyre berg, ved jordens indvendige varme, og disse berge atter langsomt jevnedes ved virkningen av vind, regn og kulde og førtes av vandstrømme til breddene av havet. Hvis dette avsæt, efterat ha været et hjem for de forskjellige arter av planter og dyr, størknedes til sten for atter ved vulkanske kræfter at hæves til høie berg. Dersom dette har været dannelsesmaaten, da kunde det maaske ha fordret millioner av aar for at tilveiebringe den forandring vi nu ser paa jordens overflate.

Men hvis jordskorpen bestod av de forskjellige elementer, hvorav granit og andre stenarter er dannede, hvis (som det almindelig antas, idet granitten er det nederste lag, som menneskene endnu har kunnet finde) granitten blev smeltet til sin nuværende form ved den overordentlige hete, som tilveiebragtes ved den kemiske virkning av disse elementer paa hverandre, og hvis de ovenliggende lag størknedes ved trykket av det universale hav, som almindelig antas at ha bedækket jorden i en viss geologisk periode, samt ved varmen fra den underliggende granit,

mens den koldere temperatur av vandet foraarsaket at de overste lag blev mindre haarde — da kunde under saadanne forhold nogen aarhundreder være tilstrækkelige. (Se «Lyell's Principles of Geology», Chapters 12 and 32.)

Likeledes baseres alle geologiske beregninger paa den forutsætning, at kun de samme kræfter virket ved jordens dannelse, som vi nu ser og kjender i naturen, og at de virket med deres nuværende styrke og frembragte de samme resultater som nu, hvilket dog er meget usandsynligt, da tilstanden og betingelsene for deres virkninger var saa høist forskjellige.

Det er derfor meget forunderlig, at en alvorlig tænkende skulde tillate sig selv at bli rystet i sine religiøse overbevisninger ved paastande av en saa ufuldstændig og upaalidelig videnskap, som geologerne selv tilstaar deres videnskap at være. Hugh Miller indrømmer saaledes: «Der ingen beregninger mere tvilsomme end geologens», og han sier ogsaa: «Den forsyner os ikke med nogen sikker nøkkel, hvormed vi kunne aapne adgang til skabelsens mysterier». (Se «Footprints of the Creator», page 313.)

Geologene kan ikke engang bli enig med hensyn til videnskapens ledende principper. Hopkins søker at bevise at jordskorpen er 800 mil tyk, mens Humboldt erklærer den for at være mindre end 24. I det temperaturen stiger en grad for hver 45 fot man kommer ned i jorden, vilde efter denne maalestok varmen være sterk nok til at smelte næsten enhver kjendt substans, inden man var kommen 24 mil ned. Men her er de atter uenige. Wedgewood erklærer at jern smelter ved 21 000 graders varme (Fahrenheit), mens professor Daniels er likesaa sikker paa at det smelter paa 2 786 graders varme — kun en liten forskjel paa 18 214 grader.

Da kommer ogsaa det store spørsmaal: Dersom granitten er det underste lag i jordskorpen, hvad findes der nedenunder granitten? De Beaumont sier, at «hele kloden med undtagelse av en tynd skorpe, i forhold meget tyndere end et eggeskal, er en smeltet masse, der efterhaanden avkjøles og sammentrækkes, hvorved der opstaar de

folder og rynker i jordens overflate som vi kalder bergkjeder. Derimot mener Davy og Lyell, at «vi kunde sandsynligvis henføre jordens indre varme til kemiske forandringer som gaar for sig i jordskorpen». Vi ser da at geologien er en meget uviss videnskap.

Dersom pladsen tillot det, vilde det være meget let for os at gjennemgaa andre videnskaper og fremvise lignende uvissheter i dem alle. Det er en merkværdig kjendsgjerning, at uvissheten tiltar i forhold til vor interesse for den paagjældende videnskap. Om det som ikke angaar os i nogen videre grad, er den meget bestemt. Astronomien kan beregne med forholdsvis sikkerhet fjerne planeters bevægelser, men kan ikke forklare eller forutse mange av de fænomener, som daglig forekommer paa jorden. Varmens styrke kan i en viss grad maales, men hvilken læge kan forutse eller maale styrken av den fortærende feber, som fører hans patient til graven. Kemikeren kan analysere fremmede substanser, men sygdommen som herjer hans eget legeme, kan han hverken veie, maale eller fjerne. (Forts.)

Taknemmelighet.

Oversat av *Borghild Nilsen,* Drammen.

(Følgende er et brev fra en ung mand paa mission til sine forældre, og en ven av disse satte det i «Improvement Era» der ønsket at alle vilde læse det, især de unge. Barn gjorde vel om de viste deres forældre taknemmelighet og at de satte pris paa dem mens de levet og ikke ventet med deres ros til de er borte. At ære forældre er ikke alene et av Guds første bud, men det første bud med forjættelse).

Kjære far og mor!

Jeg ser med glæde hen til den 8. næste maaned som er Deres bryllupsdag, og at de da har levet livet sammen i 33 aar. Som følge av dette lange samliv synes livet for Eder uten tvil at være som et. I har været vant til at leve for hinanden og for Eders barn, saa I har neppe hat tid til at tænke paa Eder selv, paa Eders personlige fornødenheter og ønsker.

Gjennem Eders egteskap har I opfyldt Guds største befaling ved at sætte otte intelligente sjæle ind i denne verden. Hver av disse barn er velsignet med en sund fornuft og sunde legemer, hvilket ikke kun beror paa et tilfælde. Jeg, naturligvis opfatter dette som en gave fra en naadig Gud, men det kunde ikke blit saaledes uten Eders høimodighet og kjærlighet for hinanden. Jeg er ganske fyldt av den dypeste kjærlighet, taknemmelighet og respekt for Eders ædle liv.

Mange forældre tænker de har gjort deres pligt mot sine barn naar de føder og klæder dem, og gir dem husly indtil de blir gamle nok til at ta vare paa sig selv. Men det var ikke saa med Eder. I har altid sat Eders barns lykke og velfærd over alt andet. I Eders visdom har I sommetider gjort ting som var over vor forstand som barn, og som vi tilmed motsatte os, men senere, om ikke aapenlyst, har vi i stilhet takket Eder for hvert et skridt I har tat. Det har altid været Eder en glæde at gjøre hjemmet tiltrækkende, og ikke bare til et sted hvor vi kunne spise og sove. I har tænkt med os, og vist os en bedre vei med det haab i Eders hjerter at vi skulde komme til at handle rigtig for os selv.

Hjemmet er virkelig det kjæreste sted paa jorden for mig, og I har gjort det saaledes. Eders største anstrengelse har været at gjøre hjemmet til et sted hvor glæde, kundskap og kjærlighet var. Hvorav kom det at saa mange av vore naboers barn kom for at spille kroket, eller at spille piano eller orgel, eller at lytte til gramofonen hos os? Simpelthen at I hadde laget vort hjem til et paradis, paa jorden. Det er ikke paa grund av at I er rike at vi har et saadant hjem. Nei, I har gjort hjemmet til hvad det er, formedelst store ofre, gjennem en lang, haard og strævsom tid. Dette var Eders liv, Eders glæde, Eders alt.

Men dette var ikke nok. I fandt det som Eders pligt at faa Eders barn bedre utrustet for livets kamp end I selv var. Det som har været godt nok for Eder, har ikke været godt nok for Eders barn. I har brugt al Eders energi for at plante i vore hjerter tro og tillid til Herren, hvilket for Eder

synes at være hjørnestenen, grundvolden til al vor stræben, studering og fremgang. I har gjort det mulig for os at gaa til gode skoler, endskjønt I saa høilig kunde ha trængt vor hjælp hjemme, og endskjønt I sjelden visste hvor midlene skulde komme fra. Men I har handlet fordi I stolte paa Gud, idet I visste at det Eders hjerters ønsker vilde bli opfyldte. Uten tvil har I bakefter forundret Eder over hvorledes det alt var blit fuldført. I vor tankeløshet trodde vi, at om vi behøvet penger var det bare at gaa til far. Nu begynder jeg at se hvilken møie livet har været for Eder, men jeg tror ikke at jeg tilfulde vil forstaa hvad I har gjort for os, førend jeg vil faa anledning til samme erfaring.

Jeg skriver om dette som om det var bare noget som var hændt i fortiden, men det er ikke slik jeg mener det. Disse Eders hjerters ædle begjær, disse ofre og strid er ogsaa til idag, de eksisterer endnu. I stræver endnu for Eders barn. Eders hovedbetingelse er at de alle maa være vel utrustet for livet og dets tilskikkelser. Og over alt dette, at de maa bli gudfrygtige mænd og kvinder. Det er med smerte jeg ofte tænker paa den møie jeg volder Eder ogsaa nu. Ved siden av at ta vare paa de som er hjemme og paa skolen, maa I ogsaa forstrække mig med penger. Dog allikevel klager I aldrig.

Jeg kan ikke forklare de følelser som fylder mit sind, naar jeg tænker paa hvad I har gjort og fremdeles gjør. Det er med frygt og bæven jeg ser paa fremtiden, ti det er saa let at splitte det arbeide I saa herlig har begyndt. Det er mit inderligste ønske at vi alle maa leve saaledes at det kan bringe Eder glæde og lykke. Det være langt fra os at volde Eder sorg og ulykke. Gud staa os bi.

Maa vor himmelske Fader forlænge Eders aar her, og maa Han krone Eders dage med glæde og lykke. Maa Eders løn bli rikelig tildelt Eder, og maa I leve og se Eders maal og idealer virkeliggjort.

Eders taknemmelige søn.

De vises visdom skal forgaa.

Av *Einar Anthonsen, Strand,* Drammens gren.

Vi lever nu i en tid da videnskapen saaatsi daglig feirer triumfer, den ene tilsyneladende mere storslagen end den anden, og alle kommer de frem som produkter av menneskenes aldrig ophørende anstrengelser for at gjøre dagliglivet og arbeidet saa let som mulig. I samme forbindelse er den gyldne regel, at «tid er penge», mere end nogensinde, før indprentet i menneskenes bevissthet og ut fra denne regel, for at virkeliggjøre den endmere, fremkommer mange vidunderlige frembringelser. Saaledes, teknisk set, er menneskene saa langt fremskredne i alle retninger idag, at et spørsmaal: «Hvor grænsen for det uopnaaelige ligger, mange ganger kunde være paakrævet.

Ved at reflektere litt dypere over tingene findes der altid en naturlig løsning paa alt, ja, et lignende svar, og ingen skulde behøve at spørre forgjæves, blot vi vil se hvor saadanne svar findes. Men hvor gjerne menneskene end vil, kan de allikevel ikke ved egen hjælp finde den løsning de saa gjerne ønsker. Hvorfor, vil vi spørre! Svaret findes i første Kor. 2. kap. 10—11: «Men os har Gud aabenbaret det ved sin aand». Ti aanden ransaker alle ting ogsaa Guds dypheter». Videre: «Ti hvem iblandt mennesker vet, hvad der bor i mennesket, uten menneskets aand, som er i ham? Saaledes vet heller ingen hvad der bor i Gud, uten Guds aand». Altsaa findes der en uttyder, en gave, hvorved vi paa betingelser kan forstaa mange ting, men det er dette herlige, som majoriteten av jordens befolkning indtil denne tid og stund ikke finder det fornødent at erhverve sig, den eneste vei der findes, hvorved det uforstaaelige kan aabenbares.

Bibelen sier os, at «den ganske skrift er indblæst av Gud, nyttig til veiledning» o. s. v., men hvor faa utenom de Sidste Dages Hellige, lægger den tilbørlige vegt paa, at ta veiledning netop av skriften. Rigtignok kan Gud, naar han ser det fornødent, indvirke formedelst sin aand paa de respektive mænd, som han fra tid til anden har

utkaaret som sine redskaper, saaledes at disse ved den samme inspiration, uten selv at forstaa det, kommer frem med de mange revolutionerende opfindelser som verden idag er saa rik paa. Men vi maa forstaa at dette er kun ved Guds aand, altsaa ingenlunde ved den «Helligaand». Denne sidste kan kun erhverves ved haandspaalæggelse og da gjennem de mænd som er retmæssige bemyndiget dertil. Dette «visir», den Helligaand, er saaledes utenom det rent timelige og dens aktionsradius er ment at være inden «Jesu Kristi Kirke» til forvaltning og bekræftelser i de forskjellige ordinanser at disse kan være bindende. Naar man skuer tilbake gjennem tidene beskuende datoer og aar hvori de store opfindelser er opkommet, vil en skarp iagttager umulig kunne undlate, at se hvorledes disse samler sig om et enkelt tidsavsnits begyndelse, nemlig det 18de aarhundrede! Hvad er saa aarsaken til dette fænomen? Først og fremst at det er en nøiagtig opfyldelse av hvad Gud har sagt: «I de sidste dage skal kundskap skjule jorden, likesom vandet skjuler havets bund».

Og om vi læser Esaias 29. kap. 13—14, hvor Herren sier: «Efterdi dette folk holder sig nær til mig med sin mund og ærer mig med sine læber, men holder sit hjerte langt borte fra mig, og deres frygt for mig er et menneskebud som de har lært, se, derfor vil jeg bli ved at handle underlig med dette folk, underlig og forunderlig, og dets vises visdom skal forgaa, og dets forstandiges forstand skal skjule sig.» Her er det tale om de sidste dager, hvordan de dalevende vismænds forstand skulde beskjæmmes. Nu, hvor mange av vore store videnskapsmænd er det idag, som er villige til at ta lærdom av, hvad verden benævner «mormonismen»? Svaret blir: Ingen! Og saa forunderlig det end høres ut, er det ene og alene formedelst mormonismen, løsningen kan erholdes. Den lærer os nemlig, at lyset, eller evangeliet, har været borte fra jorden i et tidsrum av 1260 aar, hvor istedet bare mørke ruget og indhyllet menneskenes forstand og hjerte, saa de aldeles ravet omkring uten maal og med, fordi de intet hadde at holde sig til. Men i aaret 1830 fik de 1260 aar

ende, mørket veg bort, avløst av lyset fra det høie, git til en ulærd yngling blot for at beskjæmme «de vises visdom og forstand». Fra dette aar kan vi ved at granske historien, se kundskapen tilta, utviklende sig til, hvad den er idag; men endda er vi ikke paa toppen, idet der sikkert endnu er mange og store ting som Gud i sin visdom vil sende sine barn tjenende til deres gode. Alle disse storartede opfindelser er til for menneskenes gode og trivsel, samtidig som det er et led i Guds uutgrundelige visdom der han bereder jorden for sin søns sidste tilkommelse. Enten det er en Aleksander Graham Bell, Fred. Fulton, Marconi, Thomas Alvar Edison m. fl., som er kreditert for de respektive opfindelser, saa er de likevel alle led i den store plan som engang er lagt, redskaper i Guds haand, selv om de aldrig fatter eller forstaar det.

Med hensyn til problemet «Amerika» kan vi se hvor i sandhet nutidens vise famler i blinde for at finde en naturlig forklaring hvorfra indianerne stammer, endskjønt svaret er midt iblandt dem. Mormons bok, denne guddommelige skat, git til os ved en engels haand, gir svar ikke bare paa forannævnte spørsmaal, men paa mange flere, store og vigtige ting, om bare verden vil annamme den i dens rette aand, dog uten veiledning av den Helligaand kan ingen forstaa den, enten han er en vismand eller skriftklog. Paa denne maate vil Gud vedbli at handle underligt med dem saalænge verden staar. Og saafremt de ikke vil annamme Guds evangelium gjennem den vei som engang er opstukket, vil de aldrig kunne forstaa Guds handlemaate med dem. Jesu Kristi evangelium indeholder fylden av al visdom, det er virkelig uten dages begyndelse eller aars ende, det er det visum som fører hjemover mot den lyse bolig, hvor vi i en tidligere tilværelse var sammen som sønner og døtre av Ham der er inkarnationen av al intelligens. Det glade budskap er sendt ut som en sidste kaldelse til jordens nationer, baade vismænd og ringe, og en kort tid kun, vil det være tilstede over alt, for saa at borttas, ikke fra jorden, men fra de ugudelige som ikke vil lytte til røsten, og saa naar dagen oprinder skal det staa som det der skal dømme dem der

forkastet det. La os endnu idag undersøke det og se om det ikke indeholder de nødvendige 100 procent som maa til for at være egte, og da maa vi motta det uten at tape et minut, men eier det kun 75 procent, saa forkast det. Og glem saa aldrig, at Herren altid er villig til at hjælpe os, om vi bare vil det, og lar vi bare Ham gjøre det, vil vi aldeles sikkert komme til den plads som er beredt for hans utvalgte barn.

Guds kraft er i kirken.

Fra «Improvement Era».

Præsident Nephi Jensen skriver fra Kanada den 20. jan. 1922 som følger:

Missionsarbeidet i Kanada er ganske tilfredsstillende. Vore ældster døpte 93 personer i aaret 1921, og viser gjennem rapportene at der er over 200 personer i missionen som er beredte til daab. Guds kraft er blit lagt for dagen gjennem brødrenes virksomhet.

I et tilfælde kan nævnes en mand, som hadde været døv i ni aar, som fik sin hørsel tilbake ved missionærernes faste, bønner og administration. Jeg kom paa veien til Toronto i samtale med en mand som ikke var medlem av vor kirke, han hadde et barn som var fuldstændig opgit av lægen til at dø sidst i november. Men de ældste kom og salvede barnet, og følgen var at barnet næste dag var utenfor al fare. Vore medarbeidere mottar daglig vidnesbyrd om at Herren er med dem, samt at Guds kraft findes i den kirke hvori de er medlemmer.

Taksigelse.

En hjertelig tak til D. S. D. H. for den store opmerksomhet som blev vist os ved vor kjære Gustavs død og begravelse. En speciel tak til sangkoret.

Paa egne og familiens vegne
Otto Gebhardt.

Smaapluk.

Broder Emil J. Evensen, Narvik, blev den 14. mars ordinert til ældste og indsat som forstander i Narvik, hvor der er godt haab om fremgang for evangeliet.

Alfred O. M. Sørensen, Narvik, blev døpt 15. mars. Daaben blev forrettet av ældste Heber J. Gustafson, som ogsaa gav haandspaalæggelse for den Helligaands gave.

Herlige lod!

Herlige lod, der er mig vederfaret.
«Lyset fra Gud», har indtaget min sjæl.
Jeg som Guds barn, er i himlen indskrevet
Lever nu helt i Guds kjærlighetsvæld.

Herlige lod, her paa jorden at leve.
Helt i det hellige samfund med Gud.
Jeg ei for motgang og sorger mer bæve,
Ti gjennem alt, Gud fører mig ut.

Gaar end min vei gjennem trængsler og taarer.
Herlige lod, det «hjemad» dog bær.
Intet av verden mit sind mer ei daarer,
Hele min længsel mot hjemlandet er.

Herlige lod, naar stunden er kommen
Og jeg skal lægge min vandringsstav ned
Helt skal da glemmes alt saart her paa jorden.
«Kronet med herlighet», det blir min fred.

Trondhjems sykehus i mars 1922.

Gustav G. Risan.

INDHOLD:

Der staar skrevet	97	Guds kraft i kirken	111
Filosofien av evangeliet	101	Taksigelse	111
Taknemmelighet	105	Smaapluk	112
De vises visdom skal forgaa	108	Herlige lod. (Digt)	112

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.